

[Bonnichsen.]

taknemmelige nok, som har arbejdet herfor. Det er en Lykke for os, saaledes som det allerede er fremhævet flere Gange, at Minister Henrik Kauffmann den 2. Januar 1942 paa Danmarks Vegne tiltraadte De Forenede Nationers Erklæring, og vi erfarer om hans store Popularitet i Amerika. Maa jeg blot minde om en Udtalelse — jeg tror, det er Professor Hartvig Frisch, der nævner den — af Udenrigsminister Stettinius til vore Udsendinge paa San Francisco-Konferencen: „Det vil jeg bede Dem særlig lægge Mærke til, at ingen har betydet saa meget for Deres Land som Minister Kauffmann.“ Denne Udtalelse er værd at bemærke. Men ogsaa i London gjorde man et stort Arbejde for at faa Danmark rigtigt placeret, og det kunde jo nok efter den forsmædelige 9. April og vor Holdning i Tiden derefter have sine store Vanskeligheder. Derfor er vi ogsaa de Mænd taknemmelige, som har gjort det store Arbejde dér, og jeg vil gerne have Lov til ogsaa i Dag at takke den højtærede Udenrigsminister for hans store Indsats. Det glæder mig at se, at der ogsaa ydes ham Anerkendelse; jeg tænker bl. a. paa, at han for ikke saa mange Dage siden var i Oslo og blev udnævnt til Æresdoktor.

Men sidst, jeg kunde egentlig fristes til at sige først og fremmest, staar Danmark i den dybeste Taknemmelighedsgæld til vor hjemlige Modstandsbevægelse, vore hjemlige Sabotører og alle de andre, som udsatte sig for at miste Livet, ofte under den frygteligste Tortur, for at udføre det Arbejde, som var en nødvendig Forudsætning for, at de Anstrengelser, man gjorde sig i London og andet Steds for at hævede Danmarks Position, virkelig kunde lykkes. Jeg tænker her ikke blot paa de egentlige Sabotører og dem, der var direkte med i dette Arbejde; men jeg tænker ogsaa paa alle de mange, der risikerede noget herved, alle de mange navnløse, som gjorde deres Indsats, alle dem, som tog imod Sabotørerne og husede dem, naar de var forfulgt og efterstræbt, og som derved selv udsatte sig for Fare. Jeg tænker her ogsaa paa dem, som maatte paatage sig det for en fredselskende Dansker maaske allervanskeligste Arbejde: gennem Stikkerlikvidationer med koldt Blod at skulle dræbe deres Medmennesker. Jeg vilde nødigt, at min egen Søn, dersom han havde levet, skulde have været ude for det Arbejde; men havde det været nødvendigt, vilde han have faaet min faderlige Velsignelse hertil. Og vi vil da sige hele den danske Frihedsbevægelse

i videste Forstand Tak. Uden den havde Danmark ikke været i den lykkelige Situation, vi er i i Dag, hvor vi paa det danske Folks Vegne kan tiltræde Danmarks Ratifikation af De Forenede Nationers Pagt. Maatte dette blive til Gavn og Velsignelse for Danmark og det danske Folk.

Lannung: Det er ogsaa med Glæde og dyb Tilfredshed, vi i mit Parti, hvem Skabelsen af en international Retsorganisation altid har ligget saa stærkt paa Sinde, i Dag er med til at ratificere De Forenede Nationers Pagt: Vi hilser med stor Tilfredshed, at vort Land er blevet Deltager i Pagten paa den Maade, det er sket, og yder ogsaa vor Anerkendelse til alle de Faktorer, der har medvirket hertil. Det siger sig selv, at man under ingen Omstændigheder paa længere Sigt med Rimelighed havde kunnet undlade at lade det virkelig demokratiske, freds- og frihedselskende Danmark, hvis Demokrati og Frisind vi endog gav saa stærkt Vidnesbyrd om den berømte 23. Marts 1943 midt under den nazistiske Besættelse, være uden for den internationale Organisation af Stater, der vil sætte netop disse Ideer i Højsædet. Men det er godt og lykkeligt, at vi allerede i San Francisco opnaaede Anerkendelse som en af De Forenede Nationer og kom med i deres Pagt, som skal afløse Folkeforbundspagten og videreføre dens bedste Tanker.

Den Pagt, som vi her skal ratificere, er overmaade vigtig og betydningsfuld for Verdens Folk, og først og fremmest for de mindre Nationer. Pagten rummer, formelt betragtet, baade Fremskridt og Tilbage-skridt set i Forhold til Folkeforbundspagten. Det er saaledes en Fordel, at Kravet om Enstemmighed i Plenarforsamlingen er faldet bort, saa at der kan vedtages Beslutninger med $\frac{2}{3}$ Flertal. Men fra et mere formelt Synspunkt er det paa den anden Side i og for sig beklageligt, at der kræves Enstemmighed blandt alle de fem Stormagter ved de afgørende Beslutninger i Sikkerhedsraadet; det er selvfølgelig paa Forhaand en stor Svaghed i givne Situationer, som vi alle let vil kunne tænke os. Jeg forstaar dog fuldt ud, at den danske Delegation efter Omstændighederne, saadan som Landet laa, har ment at maatte bøje sig for Vetoretten, som kan forsvares ud fra den realistiske og mere opportunistisk betonedede Betragtning: at er der ikke Enighed mellem de fem Stormagter — og det vil jo i Praksis først og fremmest sige de tre: De forenede Stater, Storbritannien og Sovjetunionen —, vilde der dog, som Forhol-